

“Αέναος Γολγοθάς” του Βασίλη Παπαγεωργίου (Πριν 30.04)

του **Γιάννη Ελαφρού**

Ο Χέγκελ αναφέρει ότι όλα τα γεγονότα και οι προσωπικότητες της ιστορίας επανεμφανίζονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ξέχασε να προσθέσει: την πρώτη φορά ως τραγωδία, τη δεύτερη ως φάρσα». Η ρήση αυτή του Καρλ Μαρξ από το έργο του Η 18η Μπυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη είναι πασίγνωστη και ταιριάζει γάντι στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ και του Α. Τσίπρα. Η περσινή τραγωδία που κατέληξε στο 3ο μνημόνιο, μοιάζει να επαναλαμβάνεται ως φάρσα φέτος. Μόνο που η φάρσα μοιάζει και με τραγωδία για τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τον λαό. Τα αστικά ΜΜΕ μιλούν για επανάληψη της διαπραγμάτευσης στο χείλος του γκρεμού από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ (και βεβαίως, όπως και τα μνημονιακά κόμματα, ζητούν «ναι σε όλα»), ενώ η κυβέρνηση ξαναθέτει το ζήτημα της πολιτικής διευθέτησης των διαφορών με το κουαρτέτο και «σημαδεύει» το ΔΝΤ και τον Σόιμπλε, προβάλλοντας τον θετικό ρόλο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, του Γιουνκέρ, της Γαλλίας, της Ιταλίας κλπ. Ο Α. Τσίπρας μάλιστα, ζήτησε σύνοδο κορυφής της ευρωζώνης, για να αρνηθεί ο Ντόναλντ Τουσκ και να παραπεμφθεί το θέμα ξανά σε Γιούρογκρουπ (που θεωρείται το «Τζουράσικ παρκ» του …Δόκτωρ Σόιμπλε). Αδιέξοδα, πιστωτικά γεγονότα, ασφυξίες, εκλογές, δύσκολο καλοκαίρι, όλα τα σενάρια πέφτουν στο τραπέζι, ενώ ο Σόιμπλε είτε με διαρροές, είτε με δικές του δηλώσεις ξαναοπλίζει αυτό που το ευρωκατεστημένο θεωρεί το απόλυτο όπλο: την απειλή του Grexit.

Όντως η κυβέρνηση πάει σε κόντρα; Σε καμία περίπτωση! Μέσα στο πλαίσιο

ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, η μόνη «διαπραγμάτευση» που γίνεται είναι με ποιο τρόπο θα παρθούν τα εξοντωτικά μέτρα, τόσο τα άμεσα για την «πρώτη αξιολόγηση», όσο και το «μνημόνιο – κάβα» για το 2017-18 και βάλε. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ είναι ήδη δεσμευμένη σε αυτά. Και να γιατί:

Πρώτο, στο 3ο μνημόνιο που υπέγραψε ο Α. Τσίπρας πέρυσι στις 12 Ιούλη και ψήφισαν όλοι μαζί ΣΥΡΙΖΑ – ΝΔ – ΠΑΣΟΚ – Ποτάμι – ΑΝΕΛ (για να κοπεί η πλάκα και από την δήθεν αντιπολίτευση) γράφεται επί λέξει: «Για την επιτυχία θα απαιτηθεί η συνεχής εφαρμογή των συμφωνημένων πολιτικών επί πολλά έτη. Για το σκοπό αυτόν, απαιτείται πολιτική δέσμευση, αλλά επίσης και η τεχνική ικανότητα της ελληνικής διοίκησης». Κι ακόμη: «Οι όροι θα επικαιροποιούνται σε τριμηνιαία βάση, λαμβανομένης υπόψη της επιτευχθείσας προόδου όσον αφορά τις μεταρρυθμίσεις κατά το προηγούμενο τρίμηνο». Άρα το ίδιο το μνημόνιο προβλέπει την «πολιτική δέσμευση» «επί πολλά έτη» και την επικαιροποίηση των όρων ανά τρίμηνο μάλιστα! Η λογική της επικαιροποίησης, δηλαδή των νέων, επιπλέον μέτρων για να πιαστούν οι στόχοι είναι εντός του μνημονίου που υπέγραψε η κυβέρνηση και ψήφισε η μνημονιακή βουλή. Τώρα το ΔΝΤ ζητά μια πιο άγαρμπη και συνολική διευθέτηση (την λήψη προληπτικά «μέτρων υπό αίρεση»), που δυσκολεύει την κυβέρνηση στο να το περάσει στον λαό, αλλά η ουσία είναι ήδη συμφωνημένη.

Δεύτερο, ο ίδιος ο υπουργός Οικονομικών Ευκλ. Τσακαλώτος, αμέσως μετά το Γιούρογκρουπ της Παρασκευής 22 Απρίλη είπε πως η κυβέρνηση προτείνει τη δημιουργία ενός «μηχανισμού δέσμευσης», δηλαδή ενός μηχανισμού που θα υλοποιεί την προαναφερθείσα πολιτική δέσμευση για την υλοποίηση του 3ου μνημονίου. Σε ένα πιο κομψό χαρακτηρισμό, το Μέγαρο Μαξίμου αναφέρθηκε σε «μηχανισμό διόρθωσης αποκλίσεων» δημοσιονομικών. Τι χρήσιμη που είναι η τεχνοκρατική γλώσσα, πόσο αποκαθαρμένη από τον πόνο των περικοπών, των απολύσεων, της φτώχειας και της ανεργίας, που θα επιφέρει η αυτόματη λήψη αντιδραστικών μέτρων…

Τρίτο, έχει θεσπιστεί μάλιστα, με πεντακομματική υποστήριξη και σύμφωνα με οδηγία της ΕΕ στις αρχές του καλοκαιριού του 2015 και το «Συμβούλιο Δημοσιονομικής Πολιτικής», που θα εφαρμόζει τον λεγόμενο «δημοσιονομικό κόφτη»…

Τέταρτο, το Δημοσιονομικό Σύμφωνο της ΕΕ ορίζει με σαφήνεια: από το 2013, όλες οι οικονομίες των κρατών-μελών της ΕΕ, υπόκεινται πλέον σε ενισχυμένη εποπτεία και υποχρεώσεις. Μεταξύ αυτών είναι η τήρηση ισοσκελισμένου ή πλεονασματικού προϋπολογισμού, η εφαρμογή «μεταρρυθμίσεων» και η πρόβλεψη για μηχανισμό αυτόματης διόρθωσης τυχόν αποκλίσεων από τους δημοσιονομικούς στόχους. Άρα, ο αυτόματος κόφτης

δημοσίων δαπανών και κοινωνικών αναγκών αποτελεί πλέον καταστατική συνθήκη για όλες τις χώρες – μέλη της ΕΕ. Βεβαίως, ειδικά στην Ελλάδα της εργατικής γενοκτονίας, η βιαιότητα των μέτρων που απαιτούνται και η ταπεινωτική διαδικασία της εποπτείας έχουν φτάσει πια στο ανώτερο και πιο εξοργιστικό επίπεδο.

Το συμπέρασμα είναι πως η κυβέρνηση, η ΕΕ και το ΔΝΤ αργά ή γρήγορα θα τα βρουν, γιατί αυτό είναι το συμφέρον του κεφαλαίου. Οι μόνοι που μπορεί να χαλάσουν την αντιλαϊκή συμφωνία είναι οι εργαζόμενοι, με τον αγώνα τους και την εξέγερσή τους για ρήξη και έξοδο από την ΕΕ και τον καπιταλιστικό μονόδρομο.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 30.4.2016